

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 3/březen 2018

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Rejchrt: Na úpatí hory)
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Pohádky a Bible?.....	15
Ze staršovstva	3	Akce Bang	15
z únorového staršovstva		aneb dorost	
pozvánky a program		Co jsem se naučil.....	17
Popeleční středa * Valentýn	4	ze zimní olympiády, aneb 70 let	
Valentýn na popeleční středu?		branického kostela	
A co třeba Zmrtvýchvstání na		Kulturní okénko	18
Apríla?		s láskou Vincent	
Patnáct skutků lásky	5	Zpívám, zpíváš, zpíváme	19
aneb inspirující papež František		aneb Branický komorní sbor	
Meditace	6	Malý sálek	19
pro ekumenické setkání SDM		Vzpomínky po půlstoletí	20
Čeští čtenáři o Bibli	6	Pozvánky, plány, výzvy	21
Nico ter Linden	10	Kontaktní informace	22
Andělé jsou bílí		Tiráž	23
Dittersdorf	13		
z historie „naší ekumeny“			

ZE STARŠOVSTVA

Z ÚNOROVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 12. 2. na své 784. schůzi. Přítomni: Bedrník, Drápalová, Dus, Holý, Kolář, Pechar, Procházková, Stralczynská, Zvánovcová, Borovská, Thomsonová. Biblický úvod připravil Tomáš Bedrník. Staršovstvo projednávalo dodatečné úpravy v Evenu. Rozhodlo, že slavnost k sedmdesátému výročí otevření našeho kostela se bude konat v neděli 13. 5.

Z úvodní pobožnosti bratra kurátora Tomáše Bedrníka na poslední schůzi staršovstva:

Papež František napsal:

„Biskup musí ve své diecézní církvi vždy podporovat misijní společenství (...) Proto je někdy vpředu, aby ukazoval cestu a povzbuzoval naději lidu, jindy je svou prostou a milosrdnou blízkostí prostě uprostřed všech a v určitých okolnostech bude muset kráčet za lidem jednak proto, aby pomohl těm, kteří zaostali, a také proto, že samotné stádo má schopnost rozpoznávat nové cesty.“ (Evangelium gaudium, 31)

K pobožnosti se rozvinula diskuze, ze které vyplynulo:

Je to slovo pro kurátora, faráře, členy staršovstva. Ale vlastně pro každého, kdo kohokoliv vede. Pro vedoucí na táborech, pro vedoucí mládeže, dorostu, sborové dovolené i jakékoliv jiné sborové akce, pro učitele nedělní školy, pro rodiče...

POZVÁNKY A PROGRAM

- 18. 2. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar, VP
- 25. 2. bohoslužby, káže Aleš Drápal
- 4. 3. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar, rodinné
- 11. 3. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar
- 13. 3., 10. 4. a 15. 5. pastorální konference kazatelů pražského seniorátu v Braníku
- 14. 3. 19.00 koncert R. Měřinského a M. Petrové
- 18. 3. bohoslužby, káže Jaroslav F. Pechar, VP
- 18. 3. sborové shromáždění
- 25. 3. bohoslužby, káže Aleš Drápal

POPELEČNÍ STŘEDA × VALENTÝN

Během kratičkého období „svátkového klidu“ se ocitáme na prahu postního období, začínajícího Popelční středou (též zvanou Popelec).

K překvapení mnoha z nás vyšel termín Popelční středy, u katolické církve jednoho z nejpřísnějších postních dnů, na svátek zamilovaných, svatého Valentýna. Pro ty, kteří se snaží dodržovat postní čas a přitom jsou oslavení Valentýna naklonění, se tak vytvořila poněkud bizarní situace. Oslavit si Valentýna s milovanou osobou, anebo se sklonit před těžkostí života s hříchy a přiznávat si pomíjivost lidského života?

Smyslem popelční středy je poukázání k trvalým hodnotám, hodnotám duchovním.

Oproti popelční středě můžeme Valentýn považovat za nováčka mezi slavenými svátky u nás. Do našeho povědomí se postupně dostával až s otevřením hranic po roce 89, přestože jeho kořeny sahají až do starého Říma. 14. února, den výročí umučení sv. Valentýna, který navzdory zákazu římského vládcy Claudia II. oddával mladé páry, se dnes slaví ve velkém stylu po celém světě a těší se veliké oblibě.

Jak tedy skloubit dva svátky, jeden přísně ukazující na nicotu lidského života a druhý, který ukazuje na radost z lásky mezi dvěma lidmi? Působí to možná trochu křečovitě, ale zkusme to propojit. Popelční středa nám ukládá uvědomovat si svou nedůležitost, ukazuje na duchovní stránku v nás, díky které smíme být živi v Království nebeském, a Valentýn, který konejší nesobeckou lásku milujících se lidí. Propojit tyto dva téměř protipóly lze pouze v případě zjednodušení až na úplný základ „Bůh je láska“. Kdybych ale skončila s tímto krásným vysvětlením Boha psaném v Janově evangeliu, jistě by se na mě zlobili teologové a každý, kdo se vírou zabývá více do hloubky.

Pro malé odlehčení bych Vám ráda poskytla ukázkou propojení Popelce s Valentýnem. Velice roztomilé valentýnské přáníčko se objevilo u našich známých, s jejichž svolením se o ně podělím s Vámi. (ilustrace výše, pozn. redakce)

Kalendář církevních svátků pro rok 2018 má velký smysl pro humor. Můžeme už jen polemizovat nad tím, jak dopadne Zmrtvýchvstání na Apríla.

Katka W.

PATNÁCT SKUTKŮ LÁSKY

Pro postní dobu nabízí papež František 15 jednoduchých skutků lásky – jak konkrétně projevit lásku!

- 1) Usmívej se, křesťan je vždy radostný!
- 2) Děkuj (i když nemusíš).
- 3) Řekni druhému, že ho máš rád.
- 4) Radostně pozdrav lidi, které potkáváš každý den.
- 5) Vyslechni povídání druhého bez posuzování, s láskou.
- 6) Zastav se, abys pomohl. Buď pozorný k tomu, který tě potřebuje.
- 7) Povzbud' někoho.
- 8) Uznej úspěchy a kvality druhého.
- 9) Odděl to, co nepoužíváš, a daruj to potřebnému.
- 10) Pomoz někomu, aby si mohl odpočinout.
- 11) Napomeň s láskou, nemlč ze strachu.
- 12) Buď jemný a citlivý k těm, které máš kolem sebe.
- 13) Uklid' nebo vyčisti nějaký nepořádek doma.
- 14) Pomoz druhému překonat jeho potíže.
- 15) Zatelefonuj nebo navštiv své rodiče (nebo někoho osamělého).

LEPŠÍ ZPŮSOB POSTU

- 1) Posti se od negativních slov, mluv zdvořile.
- 2) Posti se od nespokojenosti, naplň se vděčností.
- 3) Posti se od hněvu a naplň se mírností a trpělivostí.
- 4) Posti se od pesimismu a naplň se nadějí a optimismem.
- 5) Posti se od starostí a naplň se důvěrou v Boha.
- 6) Posti se od stížností a syť se prostými věcmi života.
- 7) Přestaň živit napětí a naplň se modlitbou.
- 8) Posti se od hořkosti a smutku a naplň srdce radostí.
- 9) Posti se od egoismu a sobectví a naplň se soucitem k druhým.
- 10) Posti se od neodpuštění a naplň se smířením.
- 11) Posti se od slov a naplň se tichem, abys naslouchal druhým

... a buď si jistý, že to prospěje tobě i mnoha lidem...

MEDITACE

pro ekumenické setkání SDM v pátek 2. března 2018

- Bůh pohlédl na všechno, co stvořil, a viděl: všechno bylo dobré!
- Bůh pohléděl – a Země žila z Božího pohledu.
- Bůh hledí – Bůh vidí také tebe.
- Bůh tě vidí jako část tohoto stvoření.
- Jsi stvořen/a podle Božího obrazu.
- Vše, co existuje, patří k sobě.
- Patříš k této Zemi, k její zářící kráse, k její bohaté rozmanitosti, ale také k jejím bolestem – k bolesti zpustošených návrší, vykáčených lesů, otrávených vod.
- Země dýchá z Božího dechu.
- Dýchej také v rytmu a životním pulsu Země.
- Co můžeš dělat, aby sis to znovu připustil/a?
- Co můžeš změnit, aby ses staral/a o Zemi a život?
- Napiš nebo namaluj myšlenky, které tě v souvislosti s tím napadají.
- Vlož je do svého srdce a modliteb.

ČEŠTÍ ČTENÁŘI O BIBLI

Následující úryvek byl převzat (s autorovým souhlasem) z knihy Jiřího Trávnička Česká čtenářská republika, která vyšla v Hostu v roce 2017. Publikace vychází z rozsáhlého průzkumu čtenářů, jejich zájmů a kompetencí, který se nahrával v letech 2009 až 2015 (odtud mluvený, nespisovný jazyk v některých ukázkách). Třetí kapitola této knihy je mimo jiné zaměřena i na konkrétní tituly. Vedle Babičky, Broučků, Čtyřlístku, Harryho Pottera a dalších se zde objevuje i Bible.

Profesor Jiří Trávniček je literární vědec a kritik, pracuje v Ústavu pro českou literaturu Akademie věd. Je členem brněnské katolické komunity. Podílí se mimo jiné na práci občanského sdružení YMCA Setkání zaměřeného na obnovu, zlepšení a upevnění života v rodině jako základu rozvoje jednotlivce i společnosti. Sdružení vydává časopis Manželák¹.

BIBLE

Knihy knih. Co do vzniku představuje – společně s antickou literaturou – nejstarší část naší četby. Tvoří základ křesťanské víry, ale nejenom to. Jak píše její

1) www.setkani.org/manzelak

velký vykladač Northrop Frye, u Bible máme co činit i s „velkým kódem“ naší civilizace. Bible je podle něj „hlavním prvkem naší vlastní obrazotvorné tradice“, přitom se autor zároveň ptá, „proč tato ohromná, rozvleklá a netaktní kniha tajemně sedí uprostřed našeho kulturního dědictví“?

Její přítomnost najdeme v četbě všech čtyř generací, které jsme zkoumali, jakkoli nejbliže k ní má generace nejstarší. Je to dáno dílem kulturně historicky (její příslušníci vyrůstali v prostředí, které bylo daleko více religiózní než to současné), dílem zákonitostmi životního cyklu – namnoze se vracejí, přičemž Bible často hraje v těchto návratech důležitou roli: času už příliš nezbyvá, proto je potřeba soustředit se na to podstatné.

ČETBA TĚCH, KDO UVĚŘILI

Pro tento okruh lidí jde daleko spíše o návyk než o knihu samu, respektive to druhé se rozpouští v onom prvním: „*Bibli si čtu každý den, ráno*“¹; „*já si například každý večer čtu kus Bible*“². Bible se stala průvodkyní jejich životů, a byť k ní mnozí nesahají každý den, jsou s ní spojeni víceméně stále. Mnoho z nich o tom ani nedokáže mluvit; prostě to přijali za své. Jako chodí na bohoslužby a zúčastňují se náboženského života, berou do ruky Bibli. Někteří, především katolíci, „čtou“ Bibli hlavně při bohoslužbách, kde je z ní předčítáno: „*Jak to mám s Bibli? Mám Novej zákon – ten jsem dostala k biřmování, dost jsem ho měla léta zasunutéj ve skříni a teď ho mám u postele a snažím se každéj den třeba kousíček. Ale já chodím asi čtyřikrát tejdne na mši, takže tam vlastně to Evangelium slyším.*“³ Pro jiné byla Bible knihou jejich křesťanské výchovy. V jistém okamžiku ji začali číst, přičemž tyto vzpomínky nejsou vždy úplně pozitivní. Stejně jako školní četba to byla povinnost, tedy něco, co přišlo zvenčí: „*Babičku jsem četla kolem dvanácti let. Taky Bibli, kterou jsem musela číst povinně. Hned v obecné škole, to jsme chodili do náboženství, měli jsme katechismus. Žili jsme v katolickém světě, maminka i babička s dědou chodili do kostela, i já jsem musela chodit. I když se mi to někdy ráno nelíbilo...*“⁴ Jen pro časové zařazení: kolem „dvanácti let“ zde patří do doby těsně po druhé světové válce.

Jde často o takový postoj, že čtenáři o dané četbě ani nepotřebují příliš přemýšlet. Volbu za ně činí víra: „*Moje nejoblíbenější kniha je Saturnin. K této knize jsem schopná se stále vracet. Úplně mimo oblibenost/neoblibenost stojí Bible – to není kniha oblíbená, ale prostě patří k životu.*“⁵

Kromě této – řekněme – zvykové četby, kdy Bibli čteme, protože sdílíme víru a tím i společenství lidí, v němž je čtení Bible považováno za samozřejmé, na-

1) studentka (doktorský program), 31 let

2) studentka (gymnázium bilingvní), 19 let

3) důchodkyně, dříve prodavačka, 66 let

4) důchodkyně, dříve soukromá zemědělkyně, členka JZD, 76 let

5) studentka (gymnázium bilingvní), 19 let

jdeme i velmi osobité přístupy. Z četby se stává něco systematického, studium: „Soustavný čtení, to je pro mě Bible. Mám ji na nočním stolku; doma jich máme pět nebo šest. Sama jsem si koupila překlad ekumenickéj současně s kralickým, kde je to vlastně na jedné stránce. Když to čtu, tak občas srovnávám. Co tím sleduju? Ten kralickéj překlad mi připadá opravdu půvabnej a v některejch věcech je přesnější. A tím, že pocházím z Přerova, tak mám hlubokej vztah k Blahoslavovi, Komenskýmu.“

K Bibli se uchylujeme pro radu a pomoc. Nutno však dodat, že je i mnoho jiných knih, které plní tyto potřeby. Naopak jsou věřící, pro něž Bible představuje spíše bariéru než základ jejich víry: nerozumějí jí, je pro ně příliš těžká, moc mrtvol, krutostí; často nevědí, z jakého konce se do ní pustit, proto čtenáři spoléhají spíše na darované „čtení hlasité“ – při bohoslužbách (viz výše).

KNIHA ZLOMU

Existuje skupina čtenářů, pro něž se Bible stala knihou náboženského obratu, konverze, přestupu na víru. Ne že by uvěřili primárně díky ní, ale šlo o četbu, která tuto změnu nesla. Za dřívějšího režimu i proti tomu, co bylo hlášáno oficiálně (státní ateismus). V nové době (po roce 1989) šlo spíše o vzpoury rodinné:

Pamatuju si na větu, kterou mi maminka říkala: „Dělej v životě všechno, hlavně mi nezačni chodit do kostela.“ Jinak k víře jsem se dostala přes spolužačku ze základní školy; ona chodila do [evangelického] sboru a taky byla původně nevěřící. Začala do sboru chodit přes mládež. V té době přibylo studium Bible, jinak všechno šlo stranou; až na povinnou četbu ve škole. Bibli jsem četla doma potají. A pak literaturu, která se týká duchovních věcí.¹

Okamžik konverze je v mnoha případech i okamžikem prvního čtení Bible, přičemž cenné na těchto svědectvích je, že čtenáři k Bibli přistupují způsobem jakoby čtení fascinovaného, čtení, které není opřeno o žádnou tradici, rodinnou výchovu, autoritativní komentář, tj. čtení, které zároveň nutí o daném daleko víc přemýšlet. Číst Bibli „evangelicky“:

V té době, když se to [konverze] stalo, jsem začala číst Bibli. Uchvátil mě hlavně Nový zákon, protože to je hluboce lidský příběh oběti a odevzdání. Dodneška mě to dojíká. Bylo to navíc ve správný době [kolem osmnácti let]. Znechutil mě ale svatý Pavel, který zase tu svobodu, k níž se židi křesťanstvím nadechli, začal stavět do různých škatulek. A taky to, že žena je poslušna svému muži a nesmí mluvit ve shromáždění, což mi někteří mí přátelé předhazovali. A taky si pamatuju, jak mě šokoval Starý zákon – takový ty krutárny, vraždárny. To jsem teda byla v šoku.²

V daných chvílích začíná čtenářova *vita nuova*, takže se vlastně propojuje čtenářský životopis se životopisem nábožensko-konfesionálním. Neznamená to vždy,

1) informační technoložka (na mateřské dovolené), 29 let

2) telefonní bankéřka, 40 let

že v další části života nedojde ještě na jiný zlom. Na okraj předchozí výpovědi řekněme, že čtenářka, která konvertovala ke katolictví, později víru a konfesi rozdělila: „*Současně věřící jsem, ale nepatřím do žádné církve.*“¹

Ne každé přijetí víry však musí znamenat takové uchvácení Biblií, jak ho znamená předchozí svědectví. Může to být naopak i okamžik čtenářské nejistoty. Máme i svědectví, při nichž se okamžik konverze stává zároveň i nutností hledat klíč k Bibli. Tedy: jak s ní začít? „*Chodil jsem ke katolíkům, k metodistům, k adventistům. K evangelíkům jsem se dostal až po třech letech. Jak jsem to měl s Bibli? Po kouscích. Třeba farář, co mi tu Bibli dal, řekl: ‚Začni Janovým evangeliem.‘ Párkrát jsem začal číst Bibli od začátku, ale nikdy jsem ji nepřečetl jako celek.*“²

Kniha jako jakákoli jiná

A proč ne! Jde o knihu, která se pro mnohé z nás stává něčím jako výzvou. Je přece dobré znát ji nebo alespoň kousky z ní, třebaže asi nelze v naší populaci předpokládat někoho, kdo by o Bibli nevěděl vůbec nic, neznal pár jejích příběhů, postav, rčení („Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“, „začneme u Adama“ ad.). Leitmotivem těchto výpovědí je, že Bible je příliš náročná: „*To jako když jsem prubnul Bibli. Tu jsem taky nedal, úplně nečitelná. Nerozuměl jsem tomu, nezačít se a nechápal... kniha ta a odvolání to.*“³ Z této výpovědi je patrné, že čtenář Bibli četl nikoli jako soubor knih s příběhy, které vedou k formulování nějakého morálního kodexu, ale jako knihu „teologickou“; primárně ho vyděsily poznámky s odkazy. Ty jako by z něj udělaly čtenáře nižšího řádu, takového, jemuž kniha sděluje: nestačíš na mě. Bible může pro někoho být i četbou zcela instrumentální, viz následující svědectví: „*Já pak jsem používal z Bible hlášky ve svém oboru [programování], když něco nefungovalo, například když byla nějaká havárie nebo nepředvídaná událost, například o třísece v oku, utnout ruku a tak dál.*“⁴

Četba Bible se dostavuje i jako součást zájmu o starověké kultury – vedle egyptské, mezopotámské či antické dojde i na tu židovskou a posléze raně křesťanskou. Případně jde o průvodcovskou knihu, psychologického pomocníka i pro ty, kdo jsou nevěřící: „*Bibli musíte mít, máme ji dvakrát. Bibli jsem četla. Jednou mi jedna stará paní řekla: ‚Když vám bude v životě nejhůř, otevřete Bibli a nechejte ji volně otevřít, vždy tam najdete nějakou radu.‘ Opravdu vám vždy řekne, co potřebujete. Nejsem věřící, naučila mě věřit spirituální psychologii.*“⁵ Protože autorkou předchozí výpovědi je psycholožka, můžeme říct, že Bible se tu stává – vedle funkce univerzálního rádce – i něčím jako pracovní pomůckou.

1) tamtéž

2) programátor a jednatel softwarové firmy, 51 let

3) soukromý zemědělec, 59 let

4) programátor, analytik a finanční poradce, 60 let

5) psycholožka, 54 let

Jde o knihu, která se nám staví jako úkol či běh na dlouhou trať. Její pověst však může být stejně magnetem, kterým nás Bible k sobě poutá, jako bariérou. Dokonce i věřící se občas cítí být jejich „knihou knih“ nepřijati, nevpouštěni dovnitř, ponechání vně bez návodného klíče. Tak jako tak jde o četbu, kterou nejsme schopni zdolat na jeden pokus, a pro toho, kdo se jí oddal, o četbu návratnou, nikdy nekončící. Máme co činit s knihou, jež nás provází životem; současně však s knihou, k níž často i my sami potřebujeme nějaké průvodcovství.

Jiří Holý

NICO TER LINDEN ANDĚLÉ JSOU BÍLÍ

Byla to svobodná matka, farářská dcerka. Bydlela na hausbótu na Prinsengrachtu, kousek naproti kostelu Westerkerk. Občas jsme si popovídali, jak se vede jí a jejímu dítěti. Ten klučina se jmenoval Mensah – zrovna teď, během psaní se mi to vybavilo. Měl snědou kůži, jeho otec pocházel z Antil. Jenže už dlouho po něm nebylo vidu ani slechu. Maminka byla na všechno sama. Neděli co neděli sedával Mensah vzorně v kostele přímo přede mnou, v těch malých lavicích, které jsou tam pro děti, aby si s nimi kazatel mohl zvlášť pohovořit.

Později se přestěhovali do Haarlemu a ztratili se mi z dohledu. Jednou jsem ale od maminky zčistajasna dostal dopis. Ve škole, kam Mensah chodil, se připravovala vánoční hra a Mensah měl hrát anděla. Jenže paní učitelka prohlásila, že to by ho museli nalíčit na bílo. Andělé přece nejsou snědí, kdepak, ti jsou bílí!

Mensah se rozzlobil, maminka byla rozčilená a smutná. Ráda by věděla, co si o tom myslím.

Právě v ty dny jsem dostal malý dárek od svého nakladatele: vánoční knížku se spoustou obrázků z celého světa, jak si tu i onde představovali svatou rodinu. Marie, Josef i děťátko tam byli někdy bílí, jindy zase snědí nebo černí. Stáj byla jednou ve sněhu, jindy pod palmou, anebo zase na písečné duně, nebo někde v džungli. Josef a Marie byli oblečení tak, jak je zvykem ve všech těch blízkých i dalekých končinách; šaty jim hrály všemi barvami. A všichni tam byli, i s volkem a oslíkem, viditelně šťastní a radost jim zářila z očí: z těch modrých, hnědých, černých i šikmých.

Přišla mi ta knížka jako na zavolanou. Obratem jsem ji poslal Mensahovi a jeho mamince do Haarlemu. Nezpíval snad anděl Boží o pokoji na zemi *pro všechny lidi*?

Nico ter Linden

Poznámka překladatele

Tento „malý vánoční příběh“ mi poslal Nico o Vánocích 2017. A dny ubíhaly, a po měsíci náhle čtu v mailu od jeho syna, že „Nico ter Linden pokojně odešel dne 28. 1. 2018 ve věku 81 let“. A tak se k příběhu znovu vrátím, s novým pochopením, právě dnes, v této temné době...

- kdy Miloš Zeman je prezidentem ČR, a Andrej Babiš premiérem vlády ČR, a Tomio Okamura místopředsedou Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR;
- kdy se tito a další jim podobní šikovně vezou na lživých a nenávistných kampaních, zacílených jednou proti migrantům, jindy proti Romům, nebo proti cizincům, nebo proti muslimům;
- kdy tito politikové, a jmenovitě prezident, který by měl být svým spoluobčanům morálním vzorem, posouvají hranici toho, co je a co už není přijatelné, stále níž a níž;
- takže jejich obdivovatelé pod pláštíkem „vlastenectví“ beztrestně spílají dokonce i DĚTEM jiné rasy (např. v mateřské škole v Teplicích v listopadu 2017) a vyhrožují jim fyzickou likvidací.

Právě v této době potřebujeme takovéto OPAČNÉ příběhy, jako o Mensahovi a jeho mamince, která snad s pomocí jednoho spisovatele přesvědčila jednu učitelku v Haarlemu. Příběhy z Písma a Písmem inspirované. Drobné historky, ve kterých vítězí láska a pravda, humor a humanita. Kamínky do Davidova praku, jimiž Bůh Izraele zesměšňuje posměváčky, zacpává hubu chvastounům a mocné sráží na kolena. Potřebujeme takové příběhy, jaké psal náš bratr Nico ter Linden. Za jeho dílo buď Pánu Bohu chvála.

Jan A. Dus (viz též Protestant 02/2018)

Povídá se..., že Nico ter Linden byl i v Braníku:

V dubnu 2015 navštívil Nico ter Linden Brno, Benešov a taky náš sbor u příležitosti uvedení knihy *Povídá se... podle Tóry*. Jeho nové převyprávění biblických příběhů se stalo v Nizozemí bestsellerem. Díky nakladatelství EMAN a nadaci SKGO si našlo cestu i mezi české čtenáře. V Braníku ukázky z nového českého vydání předčítala Jana Franková a o hudební doprovod na violoncello se postaral David Rejchrt. Autor sám mluvil anglicky, ale díky simultánnímu překladu a čerstvým českým exemplářům, které byly po ruce v lavicích, to vůbec nevadilo. Oceňovali jsme poutavý přednes – vytrénovaný dlouholetou kazatelskou praxí jak v malých holandských vesnicích, tak i ve Westerkerku, amsterodamské baště reformované evangelické církve – ale hlavně promyšlené sdělení, které se na každé stránce jednak poctivě a soustavně ohlíží za biblickým textem, jednak odváženě vyhlíží k dnešnímu čtenáři.

Překládání série *Povídá se...* mi trvá už řadu let. Není to jednoduchá práce, naštěstí mám dobré pomocníky, zejména Hanse van der Horsta, holandského fa-

ráře, který se v 60. letech 20. století naučil česky a od té doby se soustavně věnuje česko-holandským kontaktům ve zmíněné nadaci SKGO... a dalšího faráře, Tomáše Trusinu z nakladatelství EMAN... a překladatelku Lisu Fikejsovou... a další přátele... Patří k nim i sestry z našeho sboru, pečlivé čtenářky, jejichž laskavému i kritickému oku neušlo ani pár překlepů – díky za upozornění!

Velkým pomocníkem mi ovšem byl autor sám. Obětavě poskytoval potřebné publikace, na dotazy odpovídal rychle, na návrhy vstřícně. Nedávno jsem si pro něj chystal další várku dotazů, jenže teď už mu je poslat nemůžu.

Ze šestidílné série máme dnes přeložené dva svazky (jednak Pět knih Mojžíšových ve dvou vydáních, jednak Markovo a Matoušovo evangelium) a rozpracovaný je třetí (o soudcích a králich). Stručné anotace jsou na webu nakladatelství EMAN.¹

Další knihy podobného rázu věnoval autor spíše dětským čtenářům, ale nejen jim: Země pod duhou (SZ), Král na oslu (NZ), Tobiáš. Zejména kvůli otázce, jak tlumočit zvěst Písma dětem, se jeho způsob vyprávění – stejně jako v jeho mateřské reformované nizozemské církvi – stal kamenem úrazu i v ČCE. Byla to diskuse nešťastně zjednodušená. Někteří kritikové se rovnou přiznávali, že Krále na oslu ani nečetli, a přesto jim to nebránilo, vytrhnout odněkud pár vět a slepit si z nich fackovacího panáka – prý „liberálního teologa, který nevěří ve vzkříšení“ apod. Solidnější čtenáři si tenkrát vedle poctivých kritických recenzí Pavla Říčana (Kostnické jiskry 7–8/2012) a Petra Pokorného (KJ 10/2012) přečetli také dobře vyargumentované texty Tomáše Trusiny (KJ 13/2012) a Josefa Veselého (KJ 23–24/2012).

O teologických předpokladech amsterodamské školy, jimiž se Nico ter Linden nechával inspirovat, se lze dočíst na webu měsíčníku Protestant; najdete tu i pár odlehčených historek, které tak rád s gustem vyprávěl (nikdy však samoučelně): „Příběh knihy Genesis kráčí dál“ (01/2000 Martin Prudký); „Když teolog umí vyprávět“ (09/2009 Jiří Šimsa); „Krása a poselství je v příběhu, nikde jinde“ (10/2009 + 01/2010 rozhovor); „Co říct lidem, jimž se ztrácí bible“ (05/2015 debata), a nyní také nekrolog „A zástup poutníků kráčí dál“ (02/2018 Tomáš Trusina).

Jan A. Dus

1) <http://eman.evangelnet.cz> (Povídá se... podle Tóry; Povídá se... podle Marka a Matouše)

DITTERSDORF

Manželé Antoňovi nám oznámili, že 5.2.2018 zemřel farář Lerchner, který spolu s naším farářem Ludkem Rejchrtem založili partnerství branického sboru a sboru v Dittersdorfu.

Po řadu let navštěvovali Prahu členové východoněmeckého sboru v Dittersdorfu. Pravidelně jeden večer trávili v Braníku. První auto-karový zájezd našeho sboru do Dittersdorfu se uskutečnil 26. září roku 1992, a pak každý druhý rok až do roku 2000 (možná až do r. 2002). Každý lichý rok naopak přijížděli Němci k nám (máme záznamy až do roku 2007). Bydleli v rodinách, se kterými mnozí i po ukončení oficiálních zájezdů, zůstávali v kontaktu.

RČ

DITTERSORF

Moc ráda vzpomínám na setkávání lidí z našeho a dittersdorfského luterského sboru. V základě těchto kontaktů bylo přátelství Ludka Rejchrt a faráře Lerchnera...

Před revolucí bylo nemožné volně cestovat mezi východním a západním Německem. Mnoho německých rodin bylo rozdělených. Avšak zajet a setkat se společně v Československu bylo možné bez problémů. Byla to i příležitost zajít v neděli do branického kostela. Kontakty se rozvíjely a pravidelně jednou za rok začala společná neoficiální českoněmecká setkávání v sobotu.

Po revoluci jsme dostali pozvání, abychom přijeli k přátelům do Dittersdorfu na podzimní oslavu děkuvzdání. Jel nás celý autobus, spali jsme v rodinách, domlouvali se kostrbatě, ale nadšeně a prožívali jednotu v tom nejpodstatnějším. Další rok jsme je pozvali k nám a já jsem se při rozdělování a ubytování do rodin snažila vyhovět tak, aby všichni měli doma ty své oblíbené.

Takhle se to střídalo mnoho let. Prožívali jsme s nimi dlouhodobou neza-městnanost v jejich regionu, kdy otcové rodin procházeli krizí. Mluvili o tom otevřeně a bojovali o naději před Bohem. Po čase byli schopní reflektovat, co jim to přineslo, co jim to ukázalo a co jim pomáhalo a dělit se o to s námi. Viděli jsme i následné změny a obrovské investice do regionu – proměnu jejich městečka, silnic, i zvyšující se ekonomickou úroveň kombinovanou s potřebou velkého pracovního nasazení. A odchody mladých lidí do bývalých západních částí kvůli práci a vyšším platům.

Pro každé naše setkání bylo připravené téma a zapojovali se zejména členové sboru. Vzpomínám si, jak byli překvapeni a dojatí, když naše Martina Votrubová mluvila o tom, že uvěřila v dospělosti a jakým obohacením a radostí je pro ni chození na konfirmační přípravu. Značně později, než je u luteránů zvykem – v pa-

desáti letech. Na mne silně zapůsobilo, jak samozřejmě při bohoslužbách dávají prostor různým věkovým skupinám, třeba při zpěvu. Malé děti zpívaly sladkou písničku s ukazováním, mládež zarapovala, sbor zpěváků zapěl Bacha, pak byla píseň s kytarou a i písně ze zpěvníku. Starší lidé přišli v obleku a kostýmcích, mladší hezky oblečení, ale civilněji a mládež velmi osobitě „roztrhané“ a asymetricky s dredy a modrými vlasy. A ještě v tom měli podporu – ať se bouří v nepodstatných věcech, je to čas, kdy se hledají.

Pro mě osobně to byla krásná doba – doba změn, nadějí, otevřenosti a.... sdílení ve víře v němčině. Nemyslete si, že jsme spali v hostinských pokojích. Ne. Často jsme spali v postelích hostitelů a oni na koberci. Já jsem spala s Marianne Sieber v manželské posteli. Na naše rozhovory před usnutím – o tom, jak to vypadá v našich rodinách a jak hledáme a snažíme se žít s vírou, nikdy nezapomenu.

S vděčností vzpomínáme i na praktickou podporu – různé šatstvo pro děti i dospělé. Němci s sebou přivázeli i bohatou „úrodu“ darů, které pod kazatelnou symbolicky shromažďovali při oslavě díkůvzdání a pak nás obdarovali.

Postupem času docházelo ke změnám. Jiný farář v Dittersdorfu, změny v ekonomice a zvýšené nároky na pracovní výkony, otevření jiných možností, jak a kam cestovat, onemocnění Sabine, hlavní organizátorky výjezdů.

Zůstaly osobní kontakty a dobré vzpomínky na přátelská setkání, vzájemnost a jednotu navzdory řeči, národnosti či minulosti. A živá vzpomínka na rozloučení před kostelem a společný zpěv písně od Luthera: Hrad přepevný je Pán Bůh náš...

Marta Drápalová

FARÁŘ LERCHNER ZEMŘEL, JEHO VIZE ŽIJE DÁL

Před nedávnou dobou jsem byl navštívit přátele: rodinu Härtelových v Dittersdorfu, a tam jsem se dozvěděl, že bývalý farář jejich sboru, Gerhard Lerchner zemřel. Nemůžu říct, že bych ho znal. Ale jeho působení mě zasáhlo. Čí to byla vize, nevím přesně, každopádně se oba faráři zasadili o výměnné pobyty – náš evangelický sbor v Dittersdorfu a jejich u nás v Braníku. Stálo to určitě hodně energie na obou stranách. I v hostitelských rodinách. Pamatuji si sestru Drápalovou jako neúnavnou organizátorku, a vzrušené čekání, kdy už konečně přijede německý autobus k branickému kostelu. Rád bych na tomhle místě poděkoval. Tehdy jsem byl kluk, co uměl německy akorát pozdravit. Dnes jsem muž, který strávil 15 let života v Německu. A na začátku stála právě vize farářů Lerchnera a Rejchrtů. A jejich vize ve mně žije dál, semínko se ujalo. Účastním se výměnných projektů mezi českou a německou gymnasiální mládeží. Vážím si lidí, kteří to organizují, vím co to stojí práce a osobního přesvědčení. Má to smysl!

Jiří Čujan ml.

POHÁDKY A BIBLE?

Miluji české pohádky a jejich televizní zpracování našimi herci. Je vidět, jak je to baví a jejich výkony jsou skvělé. Ve většině z nich se odráží i to, co od dětství vstřebáváme do mysli a do srdce, když se setkáváme s Biblií a její zvěstí. Mimo jiné se to týká i ochoty a schopnosti nezpřetrhat dlouhodobé vztahy, i když nám ten druhý nebo i přímo někdo z příbuzných ublížil svým jednáním. Dokázat říci: nechala jsem se unést svými city nebo pocity, promiň.

Mám teď na mysli osobní zkušenost se svým vzdáleným příbuzným, o němž vím, že mne má rád a já ctím jeho dobré vlastnosti, muzikálnost i technickou genialitu. Co ale nechápu, že poslouchá a věří tomu, co se mluví na různých štvavých a vyhaných programech. Už věděl, že o tom se se mnou nemůže bavit. A přece se mu podařilo mne pořádně nadzvednout, když v debatě prohlásil, že období po roce 1968 bylo nejlepší v našich dějinách (dotyčný je Slovák). Zírala jsem na něj nevěřícně a proti svému zvyku jsem nejen zvedla hlas, ale začala jsem mu skákat do řeči, což mi důrazně vyčetl. Odešla jsem, ale uvědomila jsem si, že takhle to skončit nemůže. Zpřetrhané vztahy by mne stále trápily a neustále pronásledovaly. Večer jsem k němu přišla s napřaženou pravicí: „Promiň, nedokázala jsem se ovládnout; zvedat hlas a skákat do řeči se nemá. Jeden druhého nepřesvědčíme, tak o té věci už nebudeme mluvit.“ Úleva byla oboustranná...

Podobný postup v různých záležitostech vřele doporučuji a moc bych si přála, aby i naši zástupci v parlamentu a senátu pochopili, že i při diametrálně rozdílných názorech si nemusí nadávat a jeden druhého ironizovat.

D. Rut Nývtová

AKCE BANG

Slunečné počasí, venku -9°C – jak nejlépe využít to, že zima přišla do města? Přece po „Foglarovsku“ – ponořit se do stínadelských uliček, tajemné Rásnovky a slídit v okolí kostela sv. Jakuba. A to jsme přesně s 19 dorostáky podnikli v sobotu 24. 2.

Výprava s názvem „Bang“ začala již v pátek 23. 2. po schůzce dorostu. Bang je karetní hra, mezi dětmi velmi oblíbená. Každý si vylosuje nějakou identitu (Šerif, bandita, odpadlík, apod.) a za určitých pravidel a podmínek se snaží „zabít“ některé hráče a sám zůstat „naživu“. Hraním této karetní hry jsme zahájili naší „Foglarovskou“ výpravu. Poté jsme militantní hru „zjemnili“ biblickým programem. Co může mít taková hra společného s Biblií? Dorostáci měli za úkol v Janově evangeliu najít, které „identity“ má Ježíš (chléb života, světlo světa, dveře, dobrý pastýř...) a následně je zkusit vysvětlit. Zhostili se tohoto úkolu velmi zodpovědně!

Jak již bylo řečeno, karetní hra „Bang“ nás inspirovala k „terénní“ verzi, která se uskutečnila další den. V sobotu ráno jsme tedy vyrazili do mrazivých ulic Starého města. Zde proběhla 2 kola této terénní verze hry. Děti běhaly, hledaly schránky s dokumenty druhé skupiny, získávaly a pašovaly dolary, likvidovaly nepřátele („kartičkovým soubojem“), hledaly tajné průchody a plácky mezi ulicemi, aby zmátly ostatní hráče. Byly to velké a slavné souboje, které se jistě zapíší do historie branických dorostáků i Braniborců, počasí a venkovní teplota celé hře dodala na svižnosti a celkově utužovala morálku mužstev (protože vzdorování mrazu byl mnohdy nejtěžší úkol).

Poslední částí hry bylo zjistit určitou informaci o místních památkách a tato informace fungovala jako „heslo“ při honbě za pokladem. Každý účastník získal část pokladu a naši najatí mafiáni zvládli svou roli znamenitě.

Jsme vděčni Pánu Bohu za krásně strávený společný čas i za ochranu, kterou bylo právě při této akci mimořádně zapotřebí (nikdo neumrzl, neztratil se, nebyl sražen autem, tramvají ani drožkou a dokonce jsme tentokrát ani neupoutali pozornost místních policejních hlídek☺).

Velký dík patří všem vedoucím, kteří pomáhali s pátečním programem a přespáním, mrzli celou sobotu na určených stanovištích a našim mafiánům za flexibilitu při vydávání pokladu! (Verunce Mazné, Tomovi Plhákoví, Mikimu Fantysovi, Máje Kočí, Bětce Korčákové, Kiki Plhákové, Jarce Pecharové a Janě Žilkové.) Taktéž děkujeme všem rodičům za důvěru a všem lidem, kteří nás podpořili svými modlitbami!

Adéla a Tomáš Bedrníkovi

CO JSEM SE NAUČIL

ze zimní olympiády, aneb sedmdesát let branického kostela

Ester Ledecká vyhrála. Zlato. Vnučka Jana Klapáče, pravého křídla bratří Holíků. Jako dítě jsem Klapáče obdivoval. Dnes sportovce spíše se zájmem pozoruji než obdivuji. A Ester Ledecká pozoruhodná je. Lze si o ní i o jejích pozoruhodných příbuzných dozvědět v novinách, v televizi i na internetu toho spoustu.

O Ester Ledecké ale psát nechci. Chci psát o způsobu, jak její výkon byl v živém přenosu komentován. Protože to vypovídá něco o tom, jak to mezi námi Čechy chodí.

V sobotu 17. 2. jsem přišel brzo odpoledne domů z pohřbu. Byl jsem skleslý, a vlastně i docela unavený, neb u nás nocovalo patero vnoučat, a to zpravidla znamená i jakási očekávání od dědečka.

A tak přijdu domů a rozhodnu se relaxovat u internetu. A ejhle – Česká republika má v Koreji zlatou medaili! Ester Ledecká.

Tak se podívám na aktuálně.cz a tam jsou sestřihy její jízdy s cizojazyčnými komentáři. Rychle to projedu a hledám záznam jízdy v češtině. Na stránkách České televize je k dispozici. Pustím si to a trochu mě překvapí jistá kritičnost, kterou komentátorka během jízdy Ester Ledecké dávala najevo. Tedy on tam byl komentátor, který toho moc nenapovídal, a potom odbornice. Možná vím, kdo to je, a možná také ne; protože na tom tak nesejde. Kdyby to byl někdo jiný, tak by to bylo asi podobné. Pustil bych to asi z hlavy, kdybych to večer nevyprávěl a neukazoval manželce. Jí přišlo to české komentování nějak podivně nepřejné. A tak jsme si ještě jednou pustili německý komentář. Já německy umím jenom tak trochu, ale hned při prvním poslechu bylo patrné, jak jsou ti Němci přejně naladěni. Nic velkého od Ester neočekávali. Když se rozjela, tak se bavili o tom, že jezdí i snowboard, a možná by přešli k nějakému úplně jinému tématu. Ale na jedinou zpozorněli. „Jede fakt pěkně.“ „A čistě!“ „Líbí se mi, jak jede!“ „Vynikající! (Hervorragend)“ „A dokáže se vrátit do ideální dráhy (korrigiert Linie).“ „No jen se na to podívej! (Schau, schau).“ „Takhle dobře ještě nikdy nejela!“ „Jenom jestli dokáže udržet rychlost.“ Ještě daleko před dojezdem jeden z nich volá „No tohle, to je superbomba! (Absoluter Knall heutigen Tages!)“. A znovu „Podívejte se na to! Podívejte se na to!“ A potom už jenom „Neuvěřitelné! Neuvěřitelné!“ „Olympijská pohádka!“ „Snové!“

Český komentář se až téměř do konce omezoval na výčet chyb. „Tady udělala chybu!“ „Najela si moc vysoko!“ „Tady ztratila ideální stopu.“ „Každá takováhle chybička se promítne do ztráty času!“ A teprve v závěru, když už z mezičasů bylo jasné, že ty chybičky zase až tak zásadní nebyly, se komentátorka odhodlala k takovému nevěřícímu, užaslému fandění: „Jed, Ester, jed!“

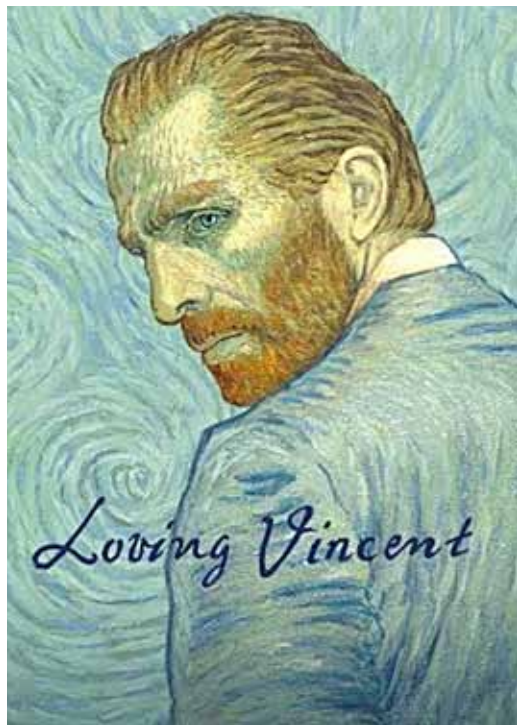
Mohl bych naplnit řadu odstavců textu, který by tuhle historku rozebíral. Jak jsme málo přejní. Jak se musíme pořád dělat chytří. Jak dáváme přednost šíření informací negativních před těmi pozitivními. Jak hledáme chyby. Jak je kritičnost zaměňována s odborností. Jak se nedokážeme pro věci nadchnout. Jak kolikrát první ocenění musí přijít z ciziny. A kolik skvělých lidí u nás taková nepřejnost a nezájem v minulosti postihly. Ale nebudu to tlačit. Ta věc mluví sama za sebe. Jenom bych chtěl na závěr říci, že si myslím, že těch sedmdesát let, co má sbor střechu nad hlavou, byla úžasná jízda. Jo, ideální stopu jsme kolikrát neudrželi. Těch kritických komentátorů bylo také spousta. Ale lásku – lásku, tu jsme zachovali. A občas přijde někdo z ciziny a říká: „Vy nevíte, co v tom sboru máte.“ Slavit výročí sedmdesáti let budeme 13. května.

Aleš Drápal

KULTURNÍ OKÉNKO

s láskou Vincent

V okamžiku, kdy jsem zjistila, že se chystá film o malíři van Goghovi, nemohla

jsem se dočkat chvíle, kdy usednu do křesla v kinosálu. Jistě si říkáte, že je to dokument o životě umělce, jakých byla natočena spousta. Ráda bych Vás vyvedla z omylu. Film byl natočen prostřednictvím herců, poté byl však zpracován 125 umělci, kteří olejomalbami film stylizovali do maleb Vincenta van Gogha v celé kráse. Vzniklo tak téměř 67 tisíc obrazů. Výsledkem je dechberoucí vizuál filmu s detektivním příběhem polemizujícím nad úmrtím umělce. Jak už to s umělci své doby chodí, nebyl ani van Gogh za svého života známý.

Nejsem náročný filmový divák, vizuální zpracování mne uchvátilo už při úvodních titulcích. Máte-li možnost, vyrazte na tento film do kina a nechte se unášet na vlnách impresionismu.

Katka W.

ZPÍVÁM, ZPÍVÁŠ, ZPÍVÁME

Ano, už proběhla první zkouška pěveckého sboru v neděli 18. února po bohoslužbách. S radostí mohu konstatovat, že jsem právem použila spojení „pěveckého sboru“, protože 26 zpěváků a zpěvaček – to už není žádný malý sboreček.

Všichni jsou ochotni po dobu šesti nedělí věnovat svůj čas a úsilí tomu, abychom o velikonoční neděli 1. dubna tímto způsobem směli chválit svého Pána a zároveň přinést i radost posluchačům. Hned první zkouška byla úspěšná, tak věřím, že dobře a včas zvládneme všech pět skladeb, na kterých jsme se s bratrem farářem dohodli.

D. Rut Nývltová

PS: Hledala jsem nějaký údaj ve starších vydáních Brány a začetla jsem se znovu do některých článků – vřele doporučuji k následování.

MALÝ SÁLEK

Milí bratři a sestry, možná jste si někteří všimli změn v malém sálku našeho kostela a říkáte si, co se to děje. Zde je krátké vysvětlení a představení plánů, které bychom v malém sálku rádi realizovali. Před minulými letními prázdninami jsme uspořádali společné setkání rodičů malých dětí z Braníka a spolu s bratrem kurátorem a bratrem farářem promýšleli, co pro malé děti a jejich rodiče v Braníku vymyslet a změnit, co se nám líbí a co nás trápí. Díky dostavění přístavby, přestěhování nedělníky a dorostu a uvolnění prostoru v malém sálku jsme také řešili, jak malý sálek s novým velkým oknem do sálu uspořádat, aby lépe vyhovoval malým dětem a rodičům, kteří je tam hlídají. Postupně se tedy nyní ve spolupráci se staršovstvem snažíme malý sálek upravovat – rádi bychom zvětšili prostor na hraní dětí a lépe uskladnili hračky, pořídili sklápěcí přebalovací pult a vytvořili koutek pro kojení. Dále bychom rádi uskutečnili změny venku před okny malého sálku – stání pro kočárky a spící miminka a pískoviště a ohniště s posezením pro využití po bohoslužbách nebo při různých branických akcích. Změny jsou pomalé, ale doufáme, že postupně vznikne v kostele prostor, kde budou mít rodiče maličkých dětí možnost účastnit se bohoslužby, zpívat, modlit se a poslouchat kázání a zároveň přitom dohlížet na děti, přebalovat, kojít a krmit je.

Změny uvnitř sálku koordinuje Magda Slabá, změny venku Marie Jelínková, na změnách se zatím podílí jen pár členů sboru a bratr kurátor. Financování změn řídí staršovstvo, předběžně počítáme se spolufinancováním a spoluprací rodičů, kteří sálek využívají, část nákladů pokryje speciální sbírka pořádaná při vánoční hře. O dalších případných plánech nebo schůzkách budeme určitě informovat v ohláškách nebo na nástěnce, případně zájemce o spolupráci vřele vítáme!

Anka Matoušková

VZPOMÍNKY PO PŮLSTOLETÍ

Branický sbor má svůj kostel již padesát let. Byl odevzdán svému účelu synodním seniorem Dr. Josefem Křenkem 9. května 1948. V té době působil jako vikář v branickém sboru Zdeněk Jokl.

Byl jsem požádán o své vzpomínky. Skromně jsem se podílel na přípravě stavby, když jsem pracoval jako vikář a pak jako výpomocný kazatel v branickém sboru.

Nastoupil jsem jako vikář sboru v Praze-Nuslích pro práci v kazatelských stanicích v Braníku a v Modřanech 1. července 1943 jako tehdy nejmladší duchovní v českobratrské církvi. Byl jsem ordinován 4. července 1943 synodním seniorem Křenkem. Ještě než jsem začal pracovat v Braníku, můj přítel, tehdejší vikář František Janovský mne několikrát požádal abych v Braníku kázal. Uvedl mě do mé práce „Moji přátelé budou tvoji přátelé“.

Farářem tehdy největšího pražského sboru – více než šest tisíc členů – v Nuslích – byl od podzimu 1942 Václav Urban. Staral se, aby se vzdálenější oblasti – branická, modřanská a spořilovská – samostatně rozvíjely. Jeho předchůdce Jaroslav Dobiáš, jenž působil v nuselském sboru v letech 1929–1942 připravoval tento rozvoj zakládáním kazatelských stanic. V Braníku byla zřízena na začátku roku 1942. Dobiáš, jenž po čtvrt století pracoval v českých presbyterních sborech ve Spojených státech amerických, navštěvoval rodiny i ve vzdálených částech sboru a vedl podrobné záznamy o členech sboru.

Když jsem začal pracovat v Braníku, měla kazatelská stanice podle těchto seznamů téměř 700 členů v Braníku a Hodkovičkách. Avšak když se zjišťoval počet v roce 1943, byl asi o sto členů menší. V té době vedly úřady, policejní komisařství v Praze a obecní úřady v okolí Prahy, podrobné záznamy o rodinách, kde byly kromě dat narození a údajů o povolání též informace o náboženské příslušnosti. Na policejním komisařství v Braníku mi dovolili, abych se probral mnoha tisíci těchto záznamů. Ukázalo se, že asi 300 českobratrských evangelíků nebylo v seznamu kazatelské stanice. Počet jejích členů tím vzrostl na téměř jeden tisíc.

Nedělní bohoslužby se konaly v modlitebně v dolní části domu v Přívozní ulici. Dům patřil členovi českobratrské církve, avšak sál byl již dříve pronajat církvi československé, jež tam měla bohoslužby v neděli od 9 hodin. Českobratrské bohoslužby začínaly v 8 hodin a musely být skončeny před devátou hodinou. Členové byli zvyklí na tuto časnou hodinu. Kazatel měl ještě dost času, aby za hodinu došel pěšky – autobusy ještě nejezdily – do Modřan. Tam začínaly bohoslužby v deset hodin, první a třetí neděli v měsíci, v budově sokolovny.

Biblické hodiny a schůze mládeže se konaly večer v skromné místnosti v Dělnickém domě nedaleko modlitebny.

Tyto vzpomínky Dr. Stanislava Segerta k padeátiletému výročí našeho kostela jsou převzaty z dubnové Brány z roku 1998. Pokračování v příštím čísle

POZVÁNKY, PLÁNY, VÝZVY

Ve čtenářském kroužku jsme dočetli knihu Ladislava Heryána Exotem ma této zemi. V hlasování hodném volby presidenta jsme z Michalem dokonale zpracované nabídky vybrali knihu Ludka Rejchrt Na úpatí hory. Pokud máte zájem, chuť a čas každé úterý od osmi do devíti, můžete se v Evenu připojit k četbě na pokračování a následné diskusi. Termín „každé“ není závazný, prezentaci neděláme. ☺ ■

Plánujeme v Evenu pravidelné setkávání rodičů s malými dětmi 9–13 hod – 1× týdně. Vedle společné péče o děti i program pro dospělé, který povede br.farař Jaroslav Pechar – jemu emailujte vhodný den v týdnu: jaroslav.pechar@evangnet.cz.

V březnu chceme pohnout s úpravou zahrady u kostela pro děti – venkovní přístřešek pro cca. 3 kočárky. Svépomocí či jinak. Kdo byste byl ochoten se toho ujmout? Do pískoviště a několika herních prvků se pustíme v březnu, pokud byste někdo něco daroval (např. venkovní lavičku) nebo se chtěl nějak konkrétně zapojit, neváhejte se ozvat. Mějte se krásně a dětem i rodičům v kostele zdar! *Marie Jelínková*

VYPRÁVĚNÍ O IZRAELI

Ve středu 21. března od 18 hod v rámci biblické hodiny srdečně zveme na Vyprávění o Izraeli. Lenka a Klára Pecharová se podělí o zážitky z cesty učitelů církevní školy do Svaté země – povídání, promítání, čtení z Bible ke zmiňovaným územím, prostor na otázky... ■

BRANICKÝ KOSTEL – 70 LET.

V neděli 13.května chceme s radostí a vděčností oslavit 70. výročí otevření branického kostela v dopoledním i odpoledním programu. Označte si toto datum v kalendáři, přijďte a pozvěte i ostatní, o kterých víte, že do Braníka chodívali (v dubnu bude k dispozici pozvánka).

Pokud máte nějaké fotografie, zajímavé informace nebo návrhy, co by bylo dobré zařadit, obraťte se, prosím, na Martu Drápalovou a Miladu Borovskou. ■

MILÍ ŘIDIČI,

obracím se na vás s prosbou, zdali byste mohli zvážit své zapojení do křesťanské služby – dopravit některé z členů našeho sboru na bohoslužby a poté zase domů. Mnozí z vás již dříve jezdili, upřímně Zaplať Pán Bůh!

System: kdo by našel ve svém diáři některou neděli, kdy se mu to hodí, zapíše se do „oběžníkového“ mailu. Pomůže i jedna cesta za dva měsíce.

Prosím, kdo o tom třeba jen uvažujete, napište mi, ráda sdělím bližší údaje.

S pozhnáním pro každý kilometr – za křesťanskou službu *Lenka Pecharová*.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

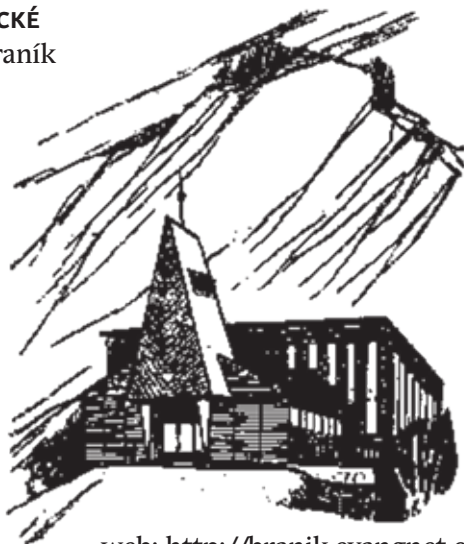
444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 3/březen 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,

příspěvky předávejte redakční radě,

nebo e-mailem (na obě adresy!): mscerny@volny.cz a pecharca@seznam.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

